

ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΣΤΕΡΓΙΟ ΠΟΛΥΖΟ
ΣΙΑΤΙΣΤΑ
ΤΡΑΜΠΑΝΖΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ
02-5-2014

Υπάρχουν κάποιες στιγμές στη ζωή μας, που δεν μπορεί κανένα μετρήσιμο μέγεθος να αποδώσει τη διάρκεια τους, είναι μια αιωνιότητα κλεισμένη σε λίγα δευτερόλεπτα και ούτε υπάρχει λεκτικός σχηματισμός που να μπορεί να τις περιγράψει. Αλήθεια ποια λέξη περιγράφει τη στιγμή που διαβάζοντας το στίχο ενός άγνωστου για σένα ποιητή, νιώθεις ότι κατοικείς μέσα σ' αυτόν;

Σπάνια ξεκινώ την ανάγνωση, ειδικά μιας ποιητικής συλλογής, από το βιογραφικό, συνήθως το αφήνω για το τέλος και μερικές φορές δεν το διαβάζω καθόλου. Έχω καταλήξει στην άποψη ότι η ποίηση δεν κλείνεται στις επιτυχίες του ποιητή και σίγουρα δεν έχει βιογραφικό. Δεν την χαρακτηρίζουν προσόντα που αναγράφονται σε ένα βιογραφικό ,όπως η ιδιοφυία, η εξυπνάδα, η μόρφωση. Η Ποίηση είναι πλάσμα αρχέγονο, βγαλμένο από σκοτεινό βαθύ πηγάδι, από τον ιδανικό πόνο και από τη χαμένη νοσταλγία, είναι πράξη ερωτική αλλά και βαθιάς απόγνωσης, είναι λέξεις που τρυπάνε και πονούν γιατί μόνο έτσι μπορούν να μεταδώσουν το συναίσθημα. Ποίημα που δεν τρέμει από συγκίνηση και απλά κουβαλάει το βιογραφικό του ποιητή δεν είναι ποίημα.

Αυτό το βιογραφικό όμως, με προσδιορίζει και αυτός είναι ο λόγος που κατ' αρχήν ένιωσα μια οικειότητα με τον ποιητή

Βιογραφικό	μου	είναι	οι	μνήμες
Πέτρες	που	με	ξυπνούν	βαθιά
μεσάνυχτα				
Φιλιά	που	αρνούνται	ν'	αποτάξουν
τη				γλύκα
Μνήμες	που	κάποτε		αποτολμώ
Να				ξεμπροστιάσω
Κι	άλλοτε	ξημερώματα	να	τις
βγάλω		για		ποτό.

Η	πατρίδα	μου	η	ίδια	είναι	οι
Μνήμες....						

Αυτό το βιογραφικό προσδιορίζει όλους μας, είναι το βιογραφικό της ανθρώπινης ύπαρξης, το βιογραφικό που συναντούμε στο βυθό της

λίμνης εκεί που το ατομικό υποσυνείδητο συναντά το συλλογικό όπως σοφά αναφέρει ο ποιητής στον πρόλογο αυτής της ποιητικής συλλογής. Στο βυθό αυτής της λίμνης λοιπόν σήμερα, παρέα με τους στίχους, ας τολμήσουμε μια ελεύθερη κατάδυση

Ένα βιβλίο σίγουρα απευθύνεται στην όραση , αλλά και στην όσφρηση, στην αφή σήμερα και στην ακοή, το πιάνεις στα χέρια σου σαν πλάσμα ζωντανό που έχει να σου εμπιστευτεί τα μυστικά του, αν όχι όλα, έστω αυτά που μπορείς να αντέξεις.

Ξεκινώντας λοιπόν την ποιητική ελεύθερη κατάδυση μας στην συλλογή «Ο χρόνος και η Λίμνη» πρώτη στάση, για βαθιά εισπνοή, το εξώφυλλο, όπου με το έργο του Νίκου Αρμπιλιά «Ακυμαντότητα» νιώθουμε το αδιατάρακτο της επιφάνειας, που θα μπορούσε να μας προΐδεάσει για ένα γαλήνιο ταξίδι ή μήπως είναι ένας απλός υπαινιγμός γαλήνης που κάτω από την επιφάνεια κρύβει μια πολυκύμαντη περιπέτεια; Πολύ σύντομα από το πρώτο κιόλας ποίημα παίρνουμε την απάντηση, αφού διαπιστώνουμε ότι καταλύεται ο χρόνος, ο χώρος, ο τόπος, μένει ο αναγνώστης χωρίς κανένα γνώριμο μέγεθος να αναμετρηθεί με μνήμες που του ήταν γνωστές και τώρα τον κοιτούν παράξενα σαν ξένες. Μπαίνει στο παιχνίδι του δίπολου θύμηση-λησμονιά και πλέον είναι σίγουρος ότι η έννοια «ελεύθερη κατάδυση» δεν έχει ακριβώς τη σημασία που αυτός πίστευε. Σε όλη τη διάρκεια αυτής της κατάδυσης καλείται να βρει τρόπο να ιχνηλατήσει το δέος μέσα του και με δικά του χρώματα να οριοθετήσει το εσωτερικό του άπειρο.

Οι Μνήμες μας ακίνητα εκθέματα στο μουσείο του νου μας, κάποτε ήταν ορμητικά ποτάμια ή μεγαλοπρεπείς κινήσεις που η στιγμή τα εγκλώβισε και τα τοποθέτησε σε ράφια Όλα αυτά τα μουσειακά εκθέματα συναντούμε στο βυθό αυτής λίμνης, τα πάθη μας, τα λάθη μας, τη θλίψη, τη χαρά μας, τα όνειρά μας και τις εικόνες αγαπημένων που χάθηκαν για πάντα και εκεί συναντούμε και εκθέματα άλλων, που ενώνονται και απλώνονται στο βυθό σαν λασπωμένα ναυάγια και κάπου κάπου σπάει η μονοτονία με λάμπεις από αναβοσβήνουσες μαρκίζες διανυκτερευόντων όνειρων.

Αυτά τα ποιήματα δεν στοχεύουν στην εύκολη συγκίνηση, λειτουργούν περισσότερο σαν βαρίδια παρά σαν αναπνευστήρες, νιώθεις έναν κόμπο ακόμα και όταν αναδυθείς στη επιφάνεια κλείνοντας το βιβλίο

Ο Ποιητής πειραματίζεται σε ένα μεγάλο ζητούμενο, την πολλαπλή ένωση της ποίησης με τη ψυχολογία του σύγχρονου ανθρώπου, τη φιλοσοφία, την ιστορία και την διεθνή επικαιρότητα, με τρόπο όμως που ο ποιητικός λόγος να παραμένει οραματικός, σε όλα του τα ποιήματα υπάρχει μια στοχαστική συμπύκνωση αλλά και το στοιχείο του

απρόοπτου που ανατρέπει την καθιερωμένη ροή των πραγμάτων και η αίσθηση της αγάπης που δεν είναι ακριβώς βεβαιότητα αλλά υπαινιγμός. Ο ποιητικός λόγος του Στέργιου ισορροπεί στο μεταίχμιο πραγματικότητας κι ονείρου. Εκφράζει, με τον πιο αβίαστο τρόπο και με τις πιο φυσικές εικόνες, τον εσωτερικό καημό του ποιητή που γίνεται λέξη, έκφραση και εν τέλει πρόσκληση για συμπόρευση και συναίσθηση κοινών σε όλους μας βιωμάτων.

37 ή μάλλον 39 ποιήματα μαζί με τον πρόλογο και το βιογραφικό, κινούνται και κινούν το χρόνο και τις μνήμες, εισρέουν στην ακύμαντη επιφάνεια του εγώ και σε παρασύρουν στον πολυκύμαντο βυθό του είναι. Προσωπικές μνήμες του ποιητή απλώνουν πλοκάμια και μπλέκονται με μνήμες του αναγνώστη και ανάμεσα στους κόμπους ξεπηδούν συλλογικές μνήμες και αυτή η κατάδυση δεν έχει τέλος.

Τέλος όμως έχει η δική μου προσέγγιση γιατί αν συνεχίσω και άλλο, το μόνο που θα εξυπηρετήσω θα είναι η ματαιοδοξία μου και αν κάτι ισχυρό μου δίδαξε αυτή η ποιητική συλλογή είναι το πόσο εύκολα μεταναστεύουμε στην αυτοκρατορία του εικονικού εγώ

Και όπως λέει ο Μέσκος

«Πλην των ταλαντούχων δημιουργών υπάρχουν και οι ταλαντούχοι δύσκολοι αναγνώστες . Που κινητοποιούν το κείμενο βοηθώντας και τον δικό τους κόσμο.

Υπάρχει λοιπόν μια περίτεχνη σχέση ανάμεσα στην Ποίηση και τον εραστή αναγνώστη.

Σχέση διαρκούς αναφοράς εκατέρωθεν, ιερή, πολλαπλή. Αν είναι επιπόλαιη δεν μετράει.»

Σας αφήνω στις μαγικές εκείνες στιγμές που η ποίηση συμπυκνώνεται σε ελάχιστους στίχους και ο αναγνώστης, στην προκειμένη ο ακροατής, συντονίζεται απόλυτα με τον λόγο του ποιητή

Η Κίτσα και η Σουλτάνα θα μας διαβάσουν ποιήματα και από τις δυο συλλογές και ο ποιητής θα μας διαβάσει από τη συλλογή που έχει στο συρτάρι